

TEL: 7135 4591

Velkommen

Bazar VEST

Gør indkøb til en oplevelse

ÅBNINGSTIDER:

Tir. - søn. kl. 10.00 - 18.00
Mandag lukket

Åbent alle helligdage,
undtagen mandag
Se mere på bazarvest.dk

Annoncering
ikke tilladt

Bazar VEST

Gør indkøb til en oplevelse

ÅBNINGSTIDER:

Tir. - søn. kl. 10.00 - 18.00
Mandag lukket

Åbent alle helligdage,
undtagen mandag
Se mere på bazarvest.dk

Annoncering
ikke tilladt

2. udgave

8. årgang

Reflex nr. 31, september 2015

Reflex

Kolofon for Tidsskriftet Reflex

Reflex er et tidsskrift med digte, artikler om
lyrik, anmeldelser og andet som måtte
interessere digtere og lyrikelskere.
Reflex udgives af poetklubben 57° Nord.

Ansvarshavende redaktør: Sean Ryan Bjerremand
Redaktion: Jan Nygaard, Kell Ivan Thygesen,
Sean Ryan Bjerremand og Luchessi
Montecillo

Reflex udgives i PDF-format. PDF'en er
velegnet til print, men kan indeholde
indlejrede medieobjekter med lyd/filmklip. Det anbefales at åbne filen
direkte med den
nyeste Adobe Reader.

Copyright 57° Nord 2017. De enkelte værker
tilhører kunstnerne.

Kontakt: reflex@57nord.dk
<http://57nord.dk/tidsskrift.php>
ISSN: 1903-073818

Grafik:

For- og bagsidefoto: Kell Ivan Thygesen

Tegnede illustrationer: Luchessi Montecillo

Forfatterfotos: Forfatterne

Side 12 og 13: Sean Ryan Bjerremand

Indholdsfortegnelse

Side 3 – Tomas Dalgaard og Jens Carl Sanderhoff

Side 4 - Tomas Dalgaard

Side 5 – Connie Anette Nordholt

Side 8 - Camilla Ottesen *

Side 9 - Dino Elezovic

Side 11 – Eri Neja

Side 14 – Daniel Mantel *

Side 17 – Malene Bach *

Side 20 – Lene Julskov Krøyer List

Side 25 – De Døde Poeters Klub (mindeord) Side

28 – ”Tja til det hele” af Mikkel Grøn

Side 31 – Jørgen Wassilefsky

Side 36 – J Nyd

Side 39 - Jytte Lund Larsen *

Side 40 – Rasmus Wihlborg Jelsgaard

Side 41 - Nete Krøll

Side 43 - Anni Birgit Sørensen

Side 46 - Bjarne Kim Pedersen

Side 49 – Kell Ivan T Thygesen

Side 51- Anett Sällsäter Christiansen

og Sean Ryan Bjerremand

Digte markeret med * er illustreret af Luchessi
Montecillo

Tomas Dalgaard og Jens Carl Sanderhoff

Noget om Pia Kjærsgaard og hendes parti

De er bange for alt undtagen karbonader og Dannebrogssflag
 Som de pakker alt ind i
 De synger fædrelandssange i Lille Snoldelevs forsamlingshus
 Og samler ind til et nyt slag ved Dybbøl Mølle
 Nu skal de fremmede ud
 Med eller uden faldskærm
 Så den danske underklasse kan købe ind i Bilka
 Uden så meget som at møde skyggen af en kriminel andengenerationsindvandrer

Dansk hyggeonkel nummer ét Mogens mørke Camre underholder sine disciple
 Som en pageklippet katolsk hystade foran menigheden
 Med fråde om munden og had til islam
 Mens Pia pirreligt gør rent bord

Nu skal det være slut med logisk sammenhængende politik
 Danmark har brug for usikkerhed tågesnak og usmagelig selvtilfredshed
 "Vi er folket", siger hun og smiler bidsk uden at vide hvor hun selv kommer fra

Hvem er Pia Kjærsgaard ?
 Kom hun med tidevandet eller de første roepolakker ?
 Er hun noget tyskerne har glemt ?

Og hvad skal hun have for at forsvinde ?

Tomas Dalgaard

Noget om Poul Nyrup

Selv om jeg ikke er Social Demokrat synes jeg det er på tide
at rehabilitere Poul Nyrup
For noget han sagde og noget han gjorde
Da han pressede cykelhjelmene ned over sit store hoved
grinede vi af ham i virkeligheden var han forud for sin tid

Da han sagde til DF
"Stuerene bliver I aldrig" havde han evig ret
Nej stuerene bliver I aldrig
Når I kommer med jeres løgne og postulater
Alt det vås I har lukket ud gennem årene
Hvid hjemmehjælp
Grænsekontrol
Strengere straffe

Alle de nedskæringer I har været med til men ikke har villet tage ansvar for
Giraffen Marius trofaste kernevælgere
Danser med wienerbrød
Når I femokkens fødselsdag og demonstrativt bærer flaget ind
Jeg er træt af jeres overdrevne danskhed
Den er påtaget
Rødbedefarvet
Brun i kanterne

Connie Anette Nordholt

5

Kæmpe Natlys/Kløkken Otte Blomst

Om dagen ser du ikke godt ud,
dine blomster er klappet sammen og hænger visne ned.
Du er ukrudt, som få lægger mærke til.
Kun knopperne svulmer af kraft.

Om aftenen begynder din storhedstid. Ganske langsomt folder
du dine kronblade ud.

De lukkede knopper åbnes lidt efter lidt.

En lille gul flig titter frem, så en mere og en til
og næsten umærkeligt folder hele blomsten sig ud.

Med magisk langsomhed sker dette lille hverdags vidunder,
og det er kun den tålmodige beskuer, der får det at se. Du
bærer alle stadier i dig; knop, blomst og afblomstring.

En levende metafor for hele vores liv afviklet på en halv time.

Om natten lyser du i mørket med de gule blomster og alle
nattens insekter bliver fanget ind af din duft.

Du lyser i mørket og bringer næring og håb og liv til alle de udstødte eksistenser, der
om dagen gemmer sig væk.

Næste morgen er du tappet for energi og blomsterne hænger atter ned.

Connie Anette Nordholt

Kold Sommer

Sommerens nøgne hud opsuger roen,
og de rød/blå skyers metalliske farver
røber sommerens misforståede kulde.

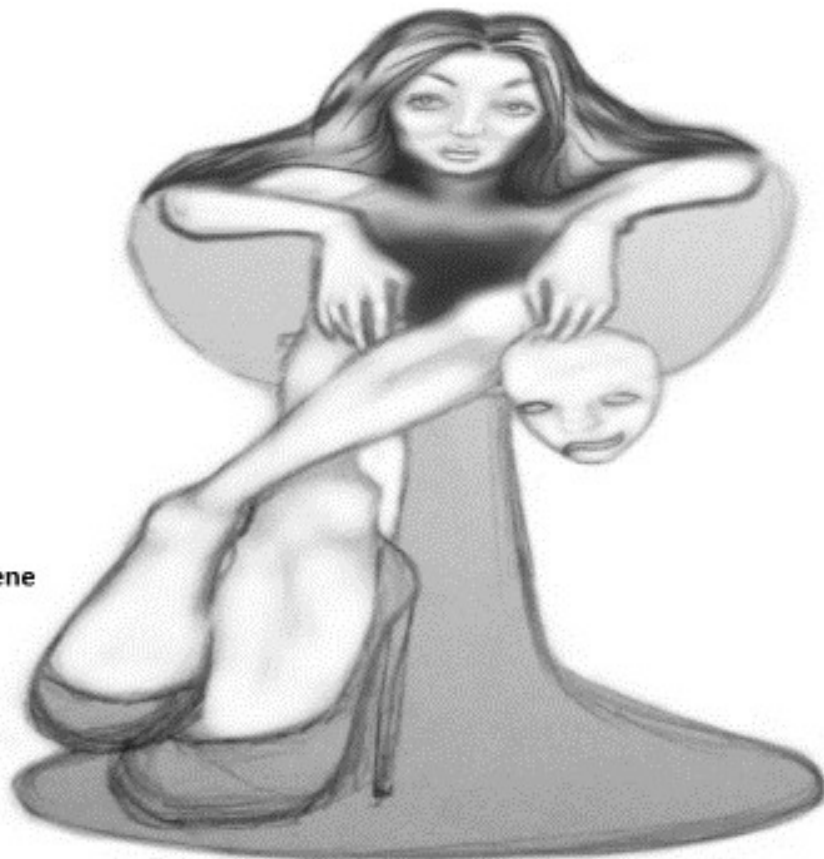
Varmen lader vente på sig,
og sjælen fryser til is i et landskab af grøn vækst.

Camilla Ottesen

Sympaticus

Jeg ved ikke
om sorg er kærlighed
der siger farvel
eller
er det helvede i min krop
der pumper
punkterer
mit håb
mit mod
til dét hylster
smertende af tomhed
en forståelse
der personlighedsforstyrret legene
skifter
ansigt
til klichéerne lindrer
som plastre kan lindre
abistenenser
din pik kan
hvad?

Dino Elezovic

Tidens vugge

Jeg knitrer sammen
med det gamle tv
som samler statisk
elektricitet
om sin slidte skærm
i stuen
Hun vasker sig i acetone
og kommer
gennemsigtig hjem, igen
Gemmer sig i skufferne
jeg ikke ved
hvordan jeg skal kigge i
Hun tørrer sig i
gardinerne
og bliver til en del af
udsigten

På en blomstereng i
bjergene
sidder hun, sig selv
Nynner toner med et hint

af anis
og bekriger skyggerne
jeg fandt
Kvinden der smagte af
fersken
knytnævet ind i munden
Sidder på en bjergtop
med skygger for hendes
fod

Jeg har fundet
Bedstemor Piletræ
hun rugede brandnælder
i sin livmoder
Jeg gik i seng
og vågnede bag dine
øjne
Men du var ligeglad
og mest af alt
før øjenlågene faldt
bed jeg mærke i din
sukken

Jeg spejdede med dine
øjne
ind i mine
og fandt en planet
der hang på et
bundløst hul i midten
Alle glas går i stykker
og alle tallerkener slås
itu
når jeg inviterer dig til
middag og min sjæl er
dækket,
med porcelæn
til to

Hellere for meget
end for lidt
Imellem øjnene, røde
Som de rotter
jeg har set spise
hjemløs forhud
helt til bunds

Inde i planeten
galakserne har glemt
ligger tiden
i dets vugge
og falder
i en cementeret
søvn
som aldrig sprækker

Eri Neja

gudfaderbevares

kommer her og belemrer mig med flækkede have
genopstandne martyrer og helbredte luddere gudfaderbevares
hvornår slutter det og hvornår kan man få lov at trække vejret frit og
sove længe om søndagen uden at skulle høre på bjældeklang
gudfaderbevares
transmissioner fra fladstrup kirke hvor pastor didriksen som
en anden pingvin står og uddeler knækbrød og ribena
gudfaderbevares
ham der den anden gud som slet ikke er en gud men
en profet med et utal af fætre og kusiner
gudfaderbevares
med glasskår omskårne pigebørn
og mænd med hård hud på knæ og i pande gudfaderbevares
fallosser strækker sig mod himlen
og fra pikhovedet hældes tirader af nonsens udover sagesløse
gudfaderbevares
ham rollatoridioten i rom med skudsikker golfbil og
kordrengeneppende caddyer gudfaderbevares
kalotter over skæg på langnæsedede intellektuelle jordbesiddere
uden forhud
gudfaderbevares
åndernes puls på trommeskind
og stampende kanibaler med ben i næsen

Eri Neja

når nu
dine nyrer
ikke er skide gode
og mine nyrer er tip top
så lad os bytte
lige over for
mine lunger
er ikke de bedste
det er dine
har jeg læst
de er pisse gode
lige til at sætte ind
i mig
når vi har fri
fra arbejdet eller
alle børnene
har sommerferie
og det er varmt
holder vi havefest
og fejrer
konernes
splinternye
sekstenårige
skeder

jahve jahve jahvella
gem et lille smil
jahve jahve jahvella
til det bliver gråvejr
yeah yeah yeahvella
all my trouble
yeah yeah yeahvella
seems so far away
jahve jahve jahvella
engel går med glans
jahve jahve jahvella
gennem himmelporte
yeah yeah yeahvella
nobody knows
yeah yeah yeahvella
trouble i see
marhba mahrba marhballa
goddag goddag goddalla
baj baj bajella
farvel farvel farvella

Daniel Mantel

Fiktiv overbelastning

Daniel Mantel

Der er så mange der vil fortælles. Alt for mange. Skræmmende mange.

Og ikke noget med at samle dem i bundter eller grupper, eller bare gøre nogle af dem til bipersoner. Alle vil de være hovedpersoner, insisterende, næsten truende. Deres figur skal være det centrum hvorfra alt andet udgår.

Og de finder sig ikke i at blive ignoreret: De hamrer løs på hvad der støjer mest muligt, borer sig gennem beton og bogstaver, smadrer vinduer og verdener, slår døre ind til enhver mulighed, tænkelig eller utænkelig. Vælter universer uden tøven eller tid. De er ligeglade med tid og tider; de vil bare fortælles. For enhver pris, fiktiv som virkelig. Hver især aldeles unik, om de så er levende eller døde. Det rager dem en papand, blot de er den altoverstrålende smukt farvede han der majestætisk dominerer søen.

Med alle andre reduceret eller retoucheret til andemad eller små hundestejler nær bunden. Fortælleren er næsten panisk, og prøver febrilsk at finde en sø til alle. Om det så bare er en mudret vandpyt efter en regnbyge, en midlertidig løsning der siver ned i en kloak. Så hovedpersonen eksploderer op gennem asfalten som en vulkan, glødende af raseri over at være blevet snydt; tordner løs og kradser arrigt på indersiden af fortællerens kranie. Alle maser de tungt på fortælleren, omklamrer og udfylder og hager sig fast så der knap er luft, finder en vej ind i krop og hoved, hvor de så slås indædt indbyrdes.

Fortælleren slynges hjælpeløst rundt i voldsomme spjæt og ryk som en slaskedukke, klaskes mod vægge og vrides til trevler som en gammel karklud. Fortællerens eneste håb, faktisk ufortjent og kun et spinkelt håb, er selvfølgelig selv at være fiktion.

Ufortjent, fordi det er tankeløst arrogant at lege fortæller af så mange figurer. Endda en del pillet ud af virkeligheden, ud af en anden sammenhæng. Virkelighed og fiktion kombineret, er den berygtede bundløse sø i den dybe skov, hvor forsvindingspunkter gør ethvert perspektiv mere umuligt end nogen fortæller kan beskrive. Eller også er det omvendt, under alle omstændigheder er fortælleren på herrens mark. Næsten bogstaveligt.

Fortælleren vil blive ædt op med hud og hår og hver en hjernecelle, helt til sidste lille stump virkelighed. Det eneste og sidste

Daniel Mantel

desperate håb, næsten et nødråb, næsten bogstaveligt, er så banalt at det i virkeligheden er kvalmende.

Nødhåbet, flugtvejen: At fortælleren selv er fortalt. Latterligt tæt på noget med en overordnet fortæller; en fortæller af selveste den ægteste virkelighed

. De mange fiktioner og historiers skaber og fader. Og den slags der ligger pinligt nær et spørgsmål om tro. Det gamle trætte spørgsmål, gennemprøvet uendeligt mange gange uden noget endegyldigt svar. Redningsplanken ud, for så mange, små nuancer studeret til hudløshed, fiktiv eller virkelig hud.

Nej! Ganske enkelt nej: Det er for himmelråbende, igen bogstaveligt, nem en udvej. Banal kliché og genbrugt til himmel og helvede smelter sammen. Nej. Så hellere stoppe, bare slutte, et komplet fiktivt sted. Uden så meget som et mikroskopisk spørgsmål om tro.

Slut; fortælleren er slugt, slubret ind i sin egen fiktion, fortæret af sine egne figurer. Opfundne, ja, måske delvis, men mere effektive end nogen virkelighed. Og ikke ét spørgsmål trænger ud gennem perspektivet fra forsvindingspunktet.

Malene Bach

Hvor er Tristan ?

Leder stadig efter min Tristan...
i idéernes rige,

hvor vi kan beruse os i elskov og lidenskab!

Måske er idealiteten i en sådan kærlighed for langt væk fra realiteten.
Således at den er dømt til at være ulykkelig eller ufuldendt.
Uforløst.

Men jeg vil ikke give mig til takke med mindre.

Når man først har smagt idéen om en sådan kærlighed, bliver det
svært at vende tilbage til virkeligheden.

Så lad mig dog leve i drømmen, for evigt!

Sandelig siger jeg jer:

Ilden brænder stadig.

Jeg har brændt mig.

Brændt barn skyr ilden.

Men jeg vil blot smage mere.

Jeg vil brænde op til der ikke er en stump af mig tilbage.

Jeg er hverken fakir eller ildkunstner.

Jeg er blot barn af natten. Sorte Samba.

Malene Bach

- Hvilken herlighed! Hvilken fuldkommenhed! Hvilken salig lykke!
Denne nat.

Lidenskaben brænder.
Lidenskaben tærer. For-tærer.
Lidenskaben slukker tørsten.
Og den evige sult.
Det evige lys vil aldrig udslukkes.
Jeg venter.
Jeg venter.
Jeg venter.
I al evighed vil jeg vente på dig.
Min Burton.

Spar mig for jammeren.

Jammerdal.
Liebestod.
Alt er slut.
Kærlighed, der transcenderer alt, overvinder alt.
En kærlighed uden grænser.
Grænseløs kærlighed.
Fra mig til dig.
Du lever i min platoniske idéverden.
Og der vil du altid brænde.
Brænde i min sjæl.

Uanset om du gifter dig med bondekongen.
Vil min kærlighed forblive tro.
Ilden vil brænde videre.
Lyset vil aldrig slukkes.

Min kærlighed er ren idealitet.
Fratag mig alt.

Men lad mig have min idé i behold.
Jeg har ledt efter dig alle steder.
Jeg har afsøgt fjerne egne af lande.
Uden at finde dig.
Tristan, hvor bliver du af?

Tiden rinder ud.
Min ungdom visner bort.
Tristan, hør nu på mig.
Din Isolde kalder på dig.
Giv mig blot et enkelt ord.

Idéen bliver mere utydelig.
Visner bort.
Snart er der kun en tom silhuet tilbage.

Jeg lever i min egen hule

Lyset, der trænger ud iblandt skyggerne på væggen er den kærlighed,
jeg aldrig nåede at realisere.

En kærlighed, der ikke er for dette liv.

Måske ej heller for et kommende.

Troen i kierkegaardiansk forstand er en tro for dette liv.
Men hvordan kan jeg tro på en sådan drømmeverden?

Hvis eksistens jeg kun kender til i idéen.

Malene Bach

Det er jo absurd. Tro i kraft af det absurde.

Meningsløst.

Hvem forløser smerten?

Ikke Gud, ingen.

Nichts. Kunne man dog blot vride lidt mening ud af verden.

Så man ikke følte sig som en marionetdukke i en guddommelig komedie.

Eller tragedie.

Alt er rent skin

Illusioner, tomhed.

Tomhed er form, form er tomhed.

0-1-1-0

Hvad bliver der så tilbage?

Når tæppet bliver revet i stykker

under os og vi mister fodfæstet for en stund

Hvordan finder vi så tilbage?

Tristan, hah, troede du på, at jeg i min ungdoms naivitet ikke havde gennemskuet dig?

Man siger dog, at uskyld er det bedste våben mod sleske forførertyper.

Som i Agnete og Havmanden.

Aldrig kom du.

Aldrig vil du komme.

Jeg vil dø ensom og alene.

Dog med min værdighed i behold.

Tristan, min længsel er blevet til is.

Frosset fast.

Mit hjerte... Mit hjerte, det er blevet til sten.

Jeg er en isdronning.

Buret inde i mit eget elfenbenstårn.

Tristan, du kom for sent.

Jeg er kold.

Ikke til fals for smiger.

Lad mig nu dø i fred.

Liebestod.

Hilsen din

Hypatia/Isolde,

barn af natten.

Lene Julskov Krøyer List

BYEN

Byen kvæler
Jeg æder dagligt cement
Mine øjne blinker stål
Jeg græder bly

Bøjet neon lokker
Jeg sluger arkitekttegnet luft
Mine tæer dyrker mug
Jeg smiler kramper

Nålestribe beslutter
Vi tygger kameler
Vores kroppe komposterer
Vi skriger med blomster

Under asfalt
Mit forblæste hav
Levende begravet
Mit øje, dødt

Lene Julskov Krøyer List

STILLFOTO

Du skamrider din næstes hellige køer
Han krænger bidsler på dine rettigheder

Det mudrer i alle skyttegravene
Du rasler med glorien
Han vasker fromhed i blod

Verden er fortegnet

Et foto af det hele
jeg river mig selv ud

Lene Julskov Krøyer List

BOMBEN

Jeg er et virvar af mig selv i utallige udgaver
komprimerede og pakket i det samme hylster

Det søger min skæbne og kaster mig ud
Jeg lader mig ramme af et frembrusende tog

Jeg detonerer,
en af os overlever

Lene Julskov Krøyer List

FORÅR

Skarpladte grene
affyrer salver af grønt,
får safter til at stige
og vækker knopper til live

Søg hellere i dækning
inden jeg springer ud

Lene Julskov Krøyer List

RAVNEN

Næbbet hakker
hakker i det
hakker skallen åben
hakker i nakken
en over nakken
hakker i øjet
hakker til blods
hakker i stykker
hakker ihjel
hakker som næb
bare gør
når man er
ravnemor

De Døde Poeters Klub

*Af Sean Ryan Bjerremand
Foto: Lea Koch Adejuyigbe*

Natten mellem 6. og 7. marts 2008 genlød den lille vestjyske by Bramming af et forfærdelig eksplosion. I løbet af få timer vidste det meste af Danmark, hvad der var sket. Byens pizzeria på Nørregade 4 var sprunget i luften. Desværre var det ikke det eneste, der var sket i bygningen, som var totalt raseret.

Over pizzeriaet var der beboelse i flere etager. På øverste etage boede en mand, som reddede sit liv ved at springe ud af vinduet. Anderledes gik det for underboen – 28-årige Lea Koch Adejuyigbe. Hendes desperate forsøg på at komme ud endte ved indgangsdøren, hvor hun blev kvalt af røgforgiftning.

De næste dage og uger var dødsbranden i Bramming den store mediebegivenhed.

Jeg kendte Lea godt, idet hun i to år havde været min chef på et call center i Esbjerg – en relation, der med tiden udviklede sig til et varmt venskab. Hun var på ingen måde, som chefer var flest. Således udtalte Kathleen O'Doherty, der efterfulgte hende som chef følgende til [JydskeVestkysten](#):

– Det er et stort chok for mig, og jeg har nærmest ikke forstået det endnu. Hun var simpelthen et helt fantastisk menneske, virkelig sådan et menneske, som man aldrig møder igen. Hun havde virkelig karisma, og hun var total original.

Hvad mange ikke vidste er, at hun var en dygtig kunstner, der læste, malede og skrev. "Jeg læser, maler og skriver – med andre ord: Jeg lever livet," lød hendes beskrivelse af sig selv på digte.dk.

Digtene

Lea efterlod en [mindre samling digte](#) på poetbay.com. De kredser meget om livet og døden og om det, vi lægger ind i livet – netop for at skabe os selv en tilværelse, inden døden kommer til os alle. Digtene er skrevet i en ligefrem tone, der ikke pakker noget ind – man tvivler ikke på budskabet.

I det tidligst publicerede digt, "To survive", fokuserer Lea på de stemninger, som vi kan opleve og som kan skabe modsætninger:
"Sometimes it's raining/ when it's only dripping / Sometimes it's snowing / when it's hail".

Lea skriver efterfølgende om at vi alle håber på et godt liv og stræber efter det gode, inden hun kommer frem til digtets konklusion:
"Understand we are alike/Acknowledge we are different/Treat each other as equal/.....And survive"

Lea havde som ung set mennesker dø af stofmisbrug. Hun beskriver stoffer i digtet "Acid". Stofferne er måske, i begyndelsen, ens bedste

ven, men gradvist bliver de ens værste fjende. De perspektiver, som stofferne giver én, åbner måske en hel verden af perspektiver, men de hjælper ikke til at nå ind i den virkelige verden. I afslutningen af digtet fornemmes et ikke-erkendt håb:

*You're getting closer – hmmm/ you're getting closer – hmmm/.....getting closer/***** You just don't know it -yet*****/*

Dette harmonerer godt med et af Leas yndlingscitater: "Du ser det, når du tror det". Citatet skyldes forfatteren Wayne W. Dyer, som Lea til sin død fremhævede som en af hendes vigtigste inspirationskilder.

Lea så bestemt ikke på døden som en ven. Dette fornemmes tydeligt i digtet "Death".

*"I am the Amazing Grace / I am here for you all / I call myself Jesus Christ/- But I'm coming from hell/
I'm coming from hell – yeah / I'm coming from hell / I'm coming alone/ - but I can break all your bones"*

I digtet "Have it the way you want" filosoferer Lea over de kontraster, der er i livet:

"Everybody wants to go to heaven/ but nobody wants to die"

Temaet i digtet er tydeligt, at i livet styres vi af vore tanker – som kan manipulere med sindet. Løsningen på dette dilemma er ifølge Lea enkel: "You have to get in control / then you can have it the way you want/- but you have to believe in all you can be/...but you have to believe in/..... All you can be".

Denne tro på livet og tro på, at alt nok skal blive godt, hvis man tror stærkt nok, ses i samlingens sidste digt, "The Power", og jeg citerer her de tre sidste linier.

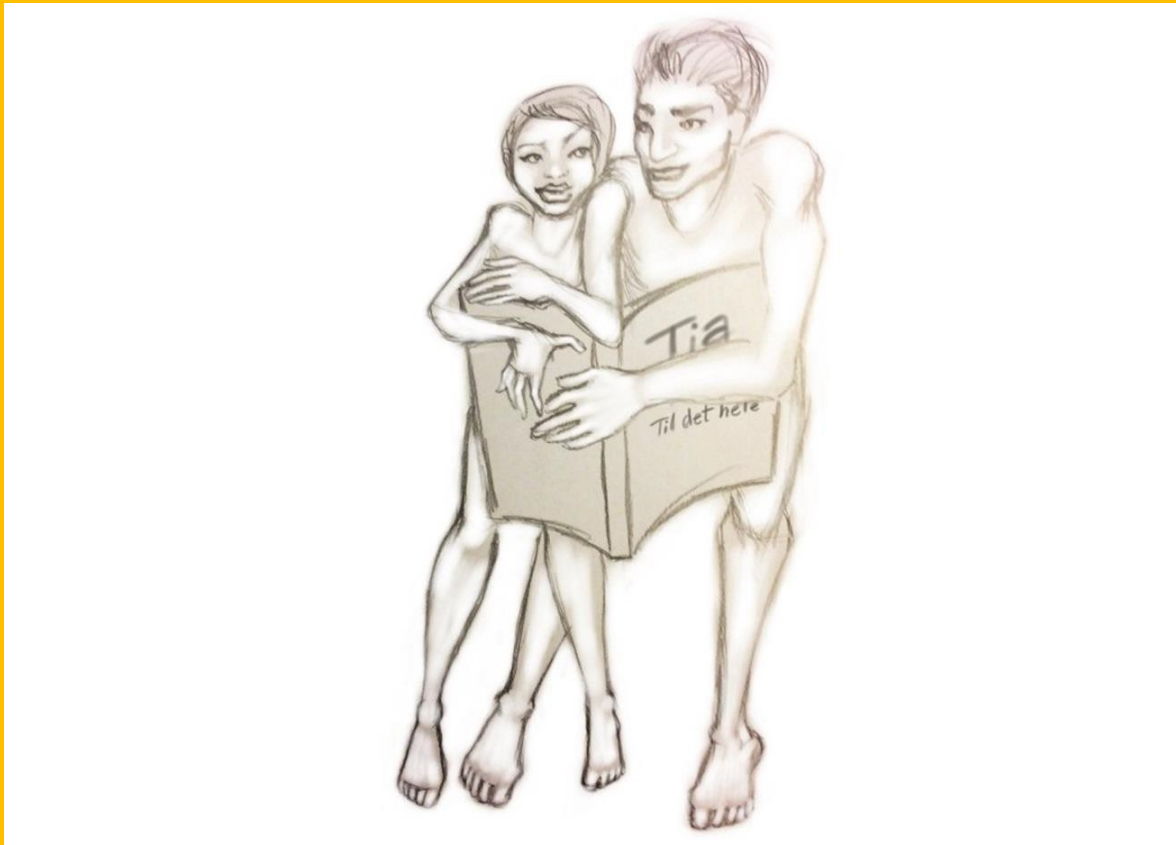
I don't know the power of you/Show me/I will let you

Lea Koch Mortensen Adejuyigbe: Født 14. Juli 1979. Død 7. marts 2008.

Æret være hendes minde.

"Tja til det hele" af Mikkel Grøn

Af Sean Ryan Bjerremand

Reflex vil gerne hjælpe forfattere med omtale af deres værker. Denne gang Mikkel Grøn fra Mariager, der har udgivet bogen "Tja til det hele".

Til fjordavisen.dk udtalte Mikkel Grøn i forbindelse med udgivelsen:

At være forfatter er for mig et projekt hvor jeg hele tiden forsøger at forfatte noget der nærmer sig mine svævende drømme, en måde at genopdage fantasierne og drømmenes refleksioner over hverdagen - lidt lige som når man forløser sig selv, bare med hjernen som blind passager, over fingrenes kombination over tastaturet. Jeg har jo egentligt bare trykket på 28 taster, lidt lige som når man spiller på klaver, somme tider dukker der noget op der er nyt og frugtbart. Jeg har skrevet denne bog til borgerne i Mariager og Assens mest for at give noget igen, for alle de smil og Carlsberg vi har skålet i.

Uddrag af bogen

Sådan som de sad der var det som om de hang på galleri, eller lignede glanspapir inden i en bog, der havde presset dem til papfigurer der kun eksisterede ved 28 bogstavers sirlige eksistens, i en forståelse ind i hovedet på en betragter.

Iben rakte Joe sin hånd og de cirklede fingrene så de foldede sig sammen til to halve der blev til en fælles bønfoldelse af Guder de ikke kunne komme i anden kontakt med en opfattelse, af at der var noget, at tro på, tro på kærligheden. De to rejste sig og gik ud til Flez i haven. Der havde altid været noget magisk over Joes have.

Det var som om tiden stod stille og ikke et øje turde røre en finger. Det var sådan en dag hvor folk kunne foretage sig ingenting på mange måder. Iben plukkede et æble og bed ind til kernehuset hun spyttede kernerne ud i håbet om at der netop den dag kunne blive plantet et kundskabens træ i netop den have hvor de sad og sundede sig. En gråspurv nødlandede og hakkede lidt i skroget og fløjså lidt videre ud til busken uden at være blevet synderligt klogere af den grund.

Der er altid to måder at anskue livet på den ene mulighedernes den anden er drømmen. Mulighederne er de anskuelser vi til dagligt giver hinanden. Alting starter i tanken, og ideerne er noget vi skaber i samtalerne med hinanden. Drømmene er de fantasier der er til for at blive realiseret, vi er alle skabt af stjernestøv, mens vores bevidsthed er en blanding mellem tanke og drøm" Flez lagde sit hoved på skrå og smilede til Joe der svarede: "jeg nærer en side på min dagbog og den ide vi finder til hinanden har engang været støv, hvordan støv bliver til tanke er for mig uforståeligt.

Iben kyssede Joe på hans øjenlåg: Hvis jeg kunne ville jeg plukke himmelens stjerne og binde dem i en buket til dig. Som om det støv

alting kommer fra engang havde været på et og samme sted, i big bang, måske kunne være skabt i tiden der både er fremtid og fortid. Så Universet kunne være blevet skabt i tankerne på noget vi kunne kalde Gud Iben åbnede en Hancock og slugte den i tre mundfulde og drejede så en omgang rundt om sig selv i modsat retning af klodens rotation. I

ben gned sig forsigtigt i fissen, der var blevet sommerfugtig. De smuttede af sted som mandler og hoppede ud i bilen og kørte ind til Mariager bibliotek. At gå ind på biblioteket Var for Joe som at gå ind i en kirke, Han tilbødte litteraturen for ham var det religion nok. For hver side han læste slikkede han på fingrene og vendte et lille vindpust for hver ny side, for ham var den lyd af glitrende papir et ammen. Flez lånte Blå bror af Ib Michael og puttede den ned i bibliotekets plasticpose der var skrev Haiku digte på. De gik over de brostensbelagte gader og satte sig ind på Aporta. Joe Bestilte 3 grønne Tuborg fad og satte sig ned ved bordet i hjørnet. To lokale lystfiskere fortalte om deres fangster på stang og fluer. For hver bar gæst de fortalte historien til blev fisken 5 cm større. Joe kunne mærke vibratoren sprælle i hans hængerøvsbukser, som en skrubbe. Telefonen bippede det var Kommissær Medum der gerne ville tale med dem igen, for politiet var nærmest på bar bund, som når et jordskælv har slugt sandhedens hukommelse. Kirkeklokken kløkkede til søndags gudstjeneste.

De satte sig ud i Flez Grå lyn og kørte over torvet og drejede op forbi rundkørslen, der var plantet til med roser. Da de kørte ud af Hobrovej så de en blaffer med lyst rastafarihår der stod med, fingeren kører op og ned som en sprællemænd. De samlede ham op, og han satte sig ind på bagsædet ved siden af Iben. Han rullede en smøg i den ene hånd og gav et peacetegn med den anden og puttede så fingeren ned i lommen da den havde gjort dagens arbejde. "Hvor skal du hen du" Iben kløede sig i håret. "Jeg flakker rundt uden mål og med, bare i kan vise mig vej til den næste whisky bar." De holdt ind foran politigården i Hobro.

"Tja til det hele" kan købes for 199 kroner excl. Forsendelse hos saxo.com eller bod.dk eller bestilles i boghandlerne.

Jørgen Wassilefsky

Disse reb

Bejler, gør sig
Til
Sidder et nøgent sted
Tæt ved
Langt fra

Og er nattens
Stemme
Aflåst et sted
I sit eget

Jørgen Wassilefsky

Håndbevægelsen

Håndbevægelsen

Kuldsejler

Savner trygheden, en lommens

Omgivelser

Famler ubevidst

Efter spor

Tråde

Forbundet

Føle husenes varme fra de

Solbeskinnede facader

Et distraherende møde, krybende

Kravlende

En pludren i møde

Jørgen Wassilefsky

Navngiver døre

Vinduer

Med nye navne

Finder hvælvinger bekendte

Med edsaflæggelser –

Navngiver dem efter

Slægtninge

Afholder ikke længere

Krydsforhør, piller

I gulvtæppets

Fibre

Underkaster sig

Sten flyver

Smutter

Behændigt

Mellem hænder

Jørgen Wassilefsky

Et eller andet sted

Derude
Derinde, et
Buskads følehorn

Krybe under hegnet
Bremse med fødderne
(fandt sig kastet i grams)

Havde hidtil soppet
I udkanten, af hendes
Trussekant, i en
Kombination af skygge fra
Elmen, liv og digt

Med en vuggende
Poesi, lod den
Gøre sig til, vride
Gennem kødhakkeren,
Siddende mellem tænderne, uden
Spejlets mulighed for, at se, en
Forfærdet opdagelse – lod lyde

Passere (give lyd)
Satte elastik op, spændt
Til bristepunktet

Talte knapperne i
Hendes bluse, talte
Kløverne på
Marken – lyttede

Fandt ind til edderkoppens
Munddele, fandt dem

Siddende på
Et termitbo
Bidende i tomatens
Kød

Favnede sin
Tilstedeværelse
Blandt mælkebøtters
Stilke - lyttende til
En silkestrømpes
Glidende
Flugt, da et ben
Blev lagt over det
Andet bens knæ

J Nyd

Du bor i mine hænder nu

Ser i dine øjne
 Svømmer næsten væk
 For du rører mig med dit smil
 Før end det sker

Opdager nye fregner på din kind
 Rører din skønhedsplet
 Ager rundt i dit hår
 Til du tager min hånd
 Og kysser min mund
 Jeg kysser dig igen
 Igen og igen kysser vi

Mærker dit smil mod mine læber
 Stille fliren

Jeg kysser din skulderbue
 Ser på dine fine hvide små hår
 Du kysser mig på panden
 Jeg stryger det mælkehvide med de blå årer
 Blidt
 Så næsten ikke mælkens kilde
 Fingrene vifter dine enkelte sorte hår op
 Min hånd lægger sig på din mave
 Jeg lukker mine øjne
 Føler bare dit åndedræt ved mavens hævnninger
 Og dit blik
 Jeg følger hårene på din søde skarring
 Ned til din redens kant

Du vender dig om på maven
 Jeg masserer din skulder og
 ryg

Jeg kikker på dine søde nobrede
 rundinger Jeg ælter dem blidt
 Kysser dine knæhaser
 Stryger håndflader op og ned ad dine ben
 Du løfter din hage
 Du ser på mig
 Jeg kysser dig på kinden

Du bor i mine hænder nu

J Nyd

Et kys mere eller mindre

Vil det hjælpe alle levende væsener, hvis du giver mig lov til at kysse dig?

Vil månen blive blå?

Vender træet sig under fuglesang og regnbuer?

Sværmer basunenglene?

Vil jeg blive dekadent?

J Nyd

Løse tanker

<0>

jeg ser det samme som du
men fornemmer det anderledes

(- . -)

jeg er taber
for du har til hobe og er vinder
—
der er altid ét - eller flere men

(0)

livet kan ikke rummes
i blot det at besidde
et utal af synsvinkler findes
men et udvalg er socialt acceptable

=>

fremskridt behøver ikke at være
socialt acceptabelt det er nok
derfor at tingene kører i ring

#

når man har oplevet én anomal
ting
er der flere grænseoverskridende
oplevelser inden for rækkevidd

Jytte Lund Larsen

Zine

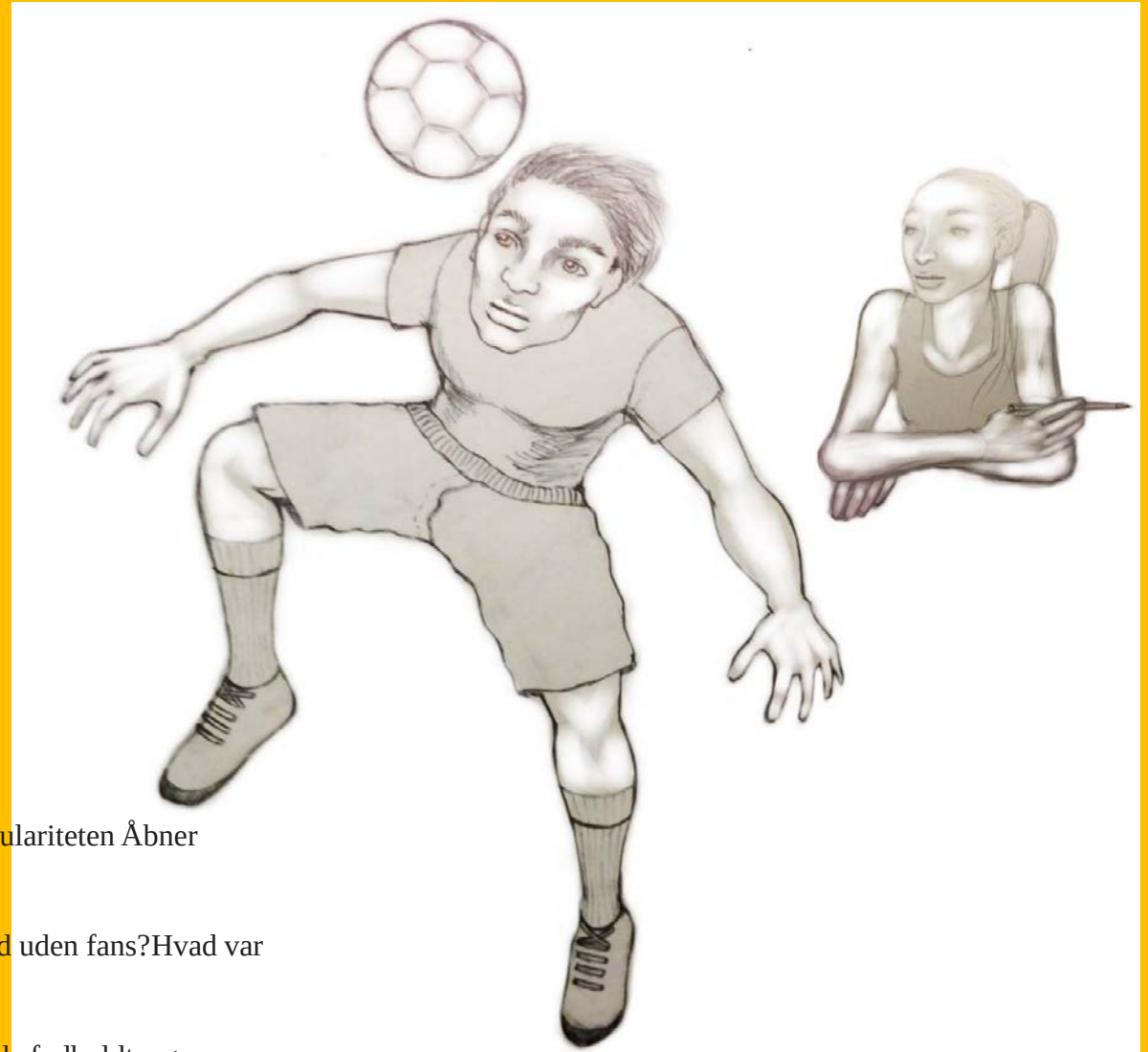

Hæfte
Fanzine
Sct. Pauli
Genbrugspapir
Fyldepen fra Berlin
Oldschool
Men alligevel!
En solskinsdag i august i Odder
Tænker jeg på Lorenzer og aggressionsteori
Middel mod raseri
En sportsfanzine
Giver rum for mellemmenneskelig forståelse og målfairness

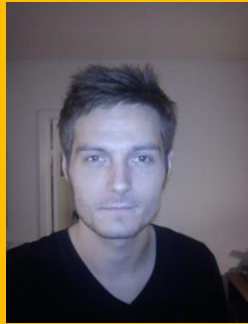
Fodboldspillere
Skruer bolde
I kurvet stil
Med fairness stiger populariteten Åbner
fredeligt samvær

Hvad var et fodboldhold uden fans?Hvad var
fans uden spillere?
Mødet gennem zinen
Åbner for en embracende fodboldtango

New school !

Rasmus Wihlborg Jelsgaard

Viktor venter på sneen

De skal gå en tur og drikke kaffe
hvis det bliver snevejr,
sagde hun til Viktor
med et smil han har gemt
i hovedets lommer

Regnen må falde i
de lunkne nætter
indtil frosten kommer og
alt der har betydning
kan blomstre

Nete Krøll

Intet som en sommerdag

Intet som en sommerdag smitter der hvor ordet kilder håbet frem

Intet som en sommerdag lader forventningen fylde dagen

Intet som en sommerdag har solens varme mod kroppens blødhed vendt mod søens bred

Intet som en sommerdag venter på nye stiklingers

Grønne skud.

Nete Krøll**De der enkle kærlighedssange**

De der enkle kærlighedssange
Hænger i mine ører
Som ville de erindre
Min egen enkle mangel på kærlighed

De der enkle kærlighedssange
Har smilende flotte mænd
Der har illusionernes bedrag
Hæftet i sig

De der enkle kærlighedssange
Skriver sig ind hvor ensomheden bor

De der enkle kærlighedssange
Spiller sig endnu engang
Ind i min sjæls manglende drifters håb
Og gør dagen lidt mindre enkel smertefuld

Anni Birgit Sørensen

Grædemuren

Al længsels bønner
indgraveret med
blodskrift på dette
levende monument af
gylden gråd.

Tusinder af tårer og bønner
har endnu ikke
nedbrudt denne verdens
mure ... Hvornår?

Mennesker der elsker "for
meget", kaldes guder ...

Isak Isak
Isak Isak
Isak Isak
Isak Isak
Isak Isak

Et kors og en tro ...
Kan kærlighed være en
forbrydelse?

Bløde visner
men løgets krone er evig grøn.

Der findes en grøn
mure.

Alle afviste tårer
finder her deres
hjemsted
og en visnelse
et håb
håbløshed og håb
på en anden tid og
steds.

Anni Birgit Sørensen

Mere end blot ...

Fanget
i et voldsomt uvejr.

Overvældet
af bølgenes umådelige kræfter.

Blindet
af stormes rasen.

Revet med
af en følelseslavine,
nær druknet
i et mægtigt vandfald.

Suget ned
i en hvirvlende malstrøm.
Opslugt af dybet.

Tilbage er kun urørt stilhed.
Nu helt rolig
udmattet
på glassets bund.

Efterladt
i en kold krystalklarhed.

Det hele var mere end
blot en storm
i et glas vand.
Men det vil ingen få at se.

Anni Birgit Sørensen

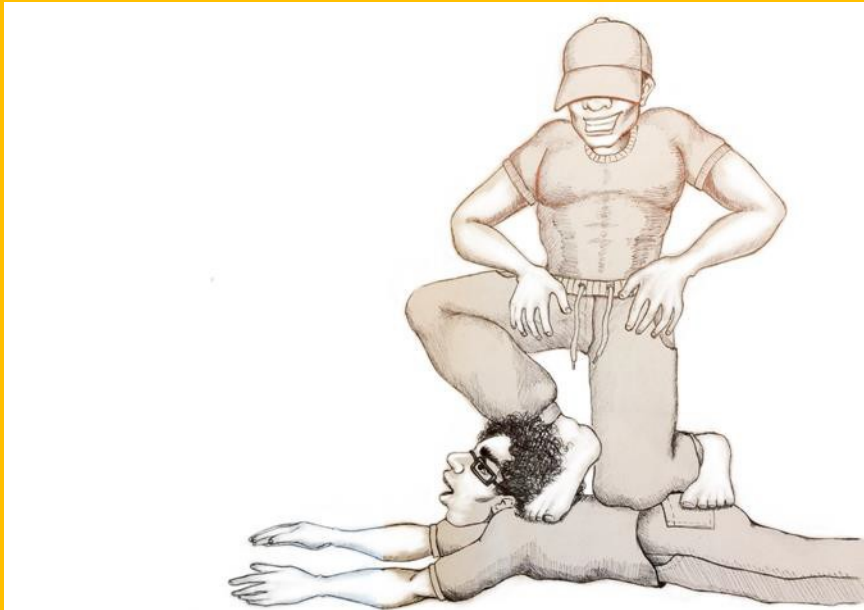
Hulrum

Hun ler
en desperat klovnelatter,
der knapt skjuler
fortvivelsen.

Tømt for tårer
er der ikke mere tilbage.
Kun et rungende
hulrum.
Et dybt gabende tomrum.

Hvor galgenlatteren får genlyd,
slår tilbage
med en kraftig resonans
og rammer som
en boomerang
midt i hendes ansigt.

Bjarne Kim Pedersen

PIGERNE PÅ HOFMANSGAVE

'Der var så dejligt ude på landet; det var sommer, kornet stod gult, havren grøn, høet var rejst i stakke nede i de grønne enge, og der gik storken på sine lange, røde ben og snakkede ægyptisk, for det sprog havde han lært af sin moder. Rundt om ager og eng var der store skove, og midt i skovene dybe søer; jo, der var rigtignok dejligt derude på landet!'

Det gør ikke noget
man er født
i en andegård
når man blot
har ligget i et
svaneæg.

Det var dengang
hvor enevælden

Bjarne Kim Pedersen

stadig regerede
endnu inden
vi blev frie bønder
hvis vi var så uheldige
at være født vest for voldene
som holdt sammen på Kongens By
men men
historien går sin gang
og dog
stadig i 1870'erne
var der godsejere
der tog den første nat med bondens brud,
hun måtte lade sig beligge
hviskede en historiker

der blev til så mange eventyr
som stadig fortælles
for børn over hele verden.

Gad vist hvad
det var du tænkte på
da du i 1832 badede
med Hofman-Bang-tøserne helt ude på
spidsen af Hals Odde.

Bag skovens træer
lyngen helt uberørt

mig i øret
da jeg på Enebærodde

fortalte om
Martin Knudsen
som brød sin sociale arv
hvis han ikke var et resultat af første nat.

Tænk blot Andersen
måske var det
det du savnede
begæret i himmelsengen
i stedet måtte du leve med
drømmen

hun lå nøgen på tæppet
så smuk
de var helt alene
og så kærligheden.

De sagde hinandens navne
tæt sammen
og biernes summen
var rammen
om billedet
der aldrig bliver malet
så smukt kan livet være.

Bjarne Kim Pedersen

En sommerfugl landede på hendes nøgne lår.

"Vi var en dag ude på Hals: Tangen der danner Odense Fjord. Vi kogte os kaffe i lyngen, krøb på hænder og fødder, damer og herrer, men vi havde klæderne på, så langt vi kunne ud i Kattegat. Vi var ret barnlige

..... jeg har også gjort et lille digt, som jeg tror jeg vil lægge de fynske piger i munden:

'O, gid jeg var af
jern og stål
mit hjerte let kan få det!

Det er mig ligesom en ål
jeg kan ej holde på det!' "

(H.C. Andersen - H. H. Jacobsen 1998

Brev fra H.C. Andersen til Christian Voigt, Odense

den 2den August 1832.Første afsnit -Den grimme ælling)

Kell Ivan T Thygesen

Frem ad ... Frem af ...

Himlen sænker sig i kubiske
krystaller
krystaller stablet af
pyramidesand

Jorden rejser sig i kvadratiske flader
foldet af origamistrimler

Tanken smyger sig i lineære
kurver forkastet af relativ
intuition

Morgendagen føder
gårsdagen konciperet af
forstandens bagstræb

Kell Ivan T Thygesen

Aarhus Stadion 2015

Ceres mark
byg og humle
bryg og varme boller
ungdom glade tumle

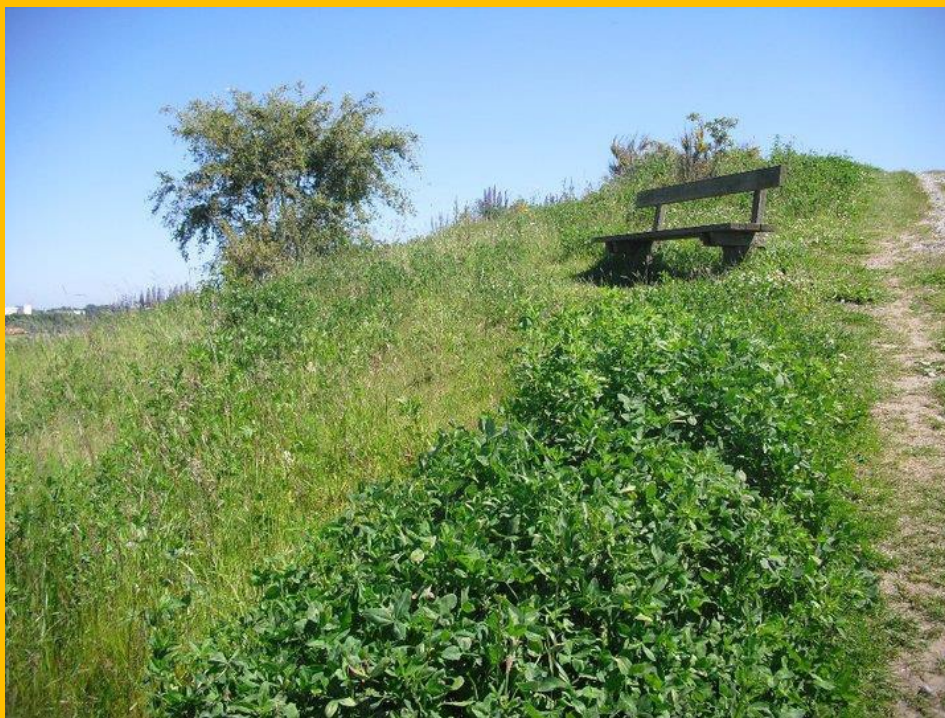
Ceres Park
lange løb og spark
begejstret som beruset
sorg og glæde volder

Ceres Star
største asteroide
mellem Jupiter og Mars
skrøbelige drømme

Anett Sällsäter Christiansen og Sean Ryan Bjerremand

Bænken

Det er eftermiddag i 8220 – og på Hasle Bakker har man udsynet fra bænken.

Lidt vakkeltvort og endog lidt skrøbelig og skrantende og med andre ord lidt rusten, den er sikkert i manges øjne faldefærdig. Hvis bænken kunne rådgive ud fra det, den havde oplevet i den mandsalder den havde stået til tjeneste – ville det nok være en hel del.

Anett Sällsäter Christiansen og Sean Ryan Bjerremand

"Drøm, min fine unge ven – og følg dit hjertes banken.

Herfra ejer man hele verden!

Gå helt til Ækvator - se landene indefra, med usynligt hår blafrende i vinden.

Hop på et flyvende tæppe og se dine bedsteforældres marker i Persien i 1950'erne

Hop på et fly og se den kinesiske mur i ensom silhuet 10 kilometer oppe.

Råb til jetstrålen "tag mig med" - grib fat i den og hægt dig fast, indtil du sidder i Persien under appelsintræerne.

Og bænken ville blive ved!

"Når englene græder, drypper det fra skyerne, men efter regn kommer solskin. Skyggelandskab dækker for solen, som er et symbol på varme og indre varme, den varmer min sjæl - paradiset."

Det er eftermiddag i 8220, og solens liv viser vejen til Ækvator og længere endnu.

